

Lovforslag foreslaar, at de saakaldte Regningskrav skulle forældes efter 5 Aars Forløb, saa vil det jo sige, at naar nogen har et saadant Tilgodehavende hos en anden og ikke i Øjeblikket kan faa det betalt og heller ikke vil opgive sit Tilgodehavende, idet han gaar ud fra, at Skyldneren i Fremtiden kan komme i Besiddelse af Formue, saa han kan betale ham, saa skal han altsaa efter Lovforslaget, naar de 5 Aars Udløb nærmer sig, være tvungen til at skaffe sig Skyldnerens Anerkendelse af Fordringen. Det er netop ikke anerkendte Fordringer, her er Tale om, hovedsagelig i alt Fald, og hvis Skyldneren ikke vil give en saadan Anerkendelse, eller hvis han bestrider Fordringens Rigtighed eller Størrelse, skal den, der har Pengene til gode, være tvungen til at gaa til Sagfører og tage Dom over sin Skyldner og have disse Udgifter, som maaske aldrig komme ham til gode, fordi Skyldneren maaske aldrig bliver i Stand til at betale. Og hvis han ikke gør det, skal han miste ethvert Krav. Det staar for mig som noget tvivlsomt, om det virkelig vil være noget Fremskridt at indføre en saadan Regel. Men imidlertid, vil man indføre Regelen, saa mener jeg dog, at der er enkelte Punkter i det foreliggende Lovforslag, som trænge til nærmere Klaring.

§ 2 giver en Forklaring paa, hvad der skal forstaas ved Regningskrav, og siger, at derunder henføres enhver Fordring, som ikke støttes paa en af Skyldneren givne skriftlig Forpligtelse. Overfor dette vil jeg gerne spørge om, hvorledes det da vil gaa, naar et Regningskrav bliver skriftligt anerkendt af Skyldneren. Naar Skyldneren paa en Regning skriver en Godkendelse med sit Navn under, saa vil dette Krav vistnok høre op med at være et blot Regningskrav. Men er der nogen Grund til, at det skulde ophøre med at være et Regningskrav? Er der nogen Grund til at stille et saadant Krav anderledes end det ikke anerkendte Krav? Og dernæst, er der Grund til at stille det Regningskrav, som er blevet fastslaaet ved Dom eller Forlig, paa anden Maade end det Regningskrav, hvormed dette ikke er Tilfældet? Er Forholdet ikke det, at naar man vil indføre en kortere Frist for Regningskrav, er det bl. a. for at fritage Folk for gennem en lang Aarrække at skulle opbevare Kvitteringer? Men gælder dette ikke i ligesaa høj Grad, naar Fordringen er konstateret ved Paategning paa Regningen eller gennem Dom og Forlig, maaske et Forlig med en uendelig Række af Afbe-

talinger og en uendelig Række af Kvitteringer? Det forekommer mig, at Regelen derom burde være den samme, og at det, som oprindeligt var et Regningskrav, ikke hører op med at være det, saa længe der ikke bliver udstedt noget egentligt Gælds-brev eller Obligation for Gælden.

Jeg skal dernæst tillade mig at henvende Opmærksomheden paa, at der vistnok ogsaa maa foretages en Forandring i § 3. Der tales om „Krav paa Erstatning eller paa Tilbagebetaling af et med Urette betalt Beløb“, og det siges, at Fristen løber først fra den Tid, da Fordringshaveren har eller burde have faaet Kundskab om Tilværelsen af sin Ret, og saa siges det: „Med 20 Aars Forløb fra Fordringens Stiftelse indtræder Forældelsen dog ubetinget“. Hvis nu en Mand, 17 Aar efter at Fordringen er opstaaet, erfarer, at han har Krav paa Erstatning eller Tilbagebetaling, saa vil han altsaa efter dette ikke kunne vente mere end 3 Aar til, saa skal han sørge for at inddrive sin Fordring. Men hvis han nu slet ikke venter de 3 Aar, men lige straks efter de 17 Aars Forløb tager Dom over sin Skyldner, saa er det i ethvert Tilfælde usikkert, om ikke Bestemmelsen i sidste Punktum i § 3 vil medføre, at denne Dom efter 3 Aars Forløb er forældet. Thi Fordringen er jo den samme, Fordringen bliver ikke en anden derigennem, at den bliver konstateret ved Dom, og i § 3 staar der: „Med 20 Aars Forløb fra Fordringens Stiftelse indtræder Forældelsen dog ubetinget.“ Endvidere forekommer det mig, at det ogsaa er tvivlsomt, om ikke Bestemmelsen i dette Punktum vil kunne medføre anden Fortrød og Urimelighed. Thi hvis den, der efter 17 Aars Forløb opdager, at han har et saadant Krav, paa en anden Maade end just ved Dom søger at holde sin Fordring i Kraft, søger at afbryde Præskriptionen, maa dog efter de almindelige Regler hele Præskriptionsfristen paa ny begynde at løbe. Men efter dette Forslag indføres en absolut og ubetinget Præskriptionsfrist af 20 Aar fra Fordringens Stiftelse. Jeg vil som sagt, for saa vidt det høje Ting finder at burde fremme det foreliggende Forslag, henstille disse Bemærkninger til nærmere Overvejelse.

Deuntzer: Den højtærede Justitsminister fremhævede rigtigt, at den store Fordel ved dette Forslag skulde være den, at man efter 5 Aars Forløb kunde rive alle de gamle Regninger, som man havde